

UZASADNIENIE

Powód Województwo (...) w T. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. w W. kwoty 1 062,36 złotych tytułem kosztów egzekucji administracyjnej zwrotu kosztów środków unijnych, które pozwany zobowiązany był zwrócić powodowi.

Pozwany (...) sp. z o.o. w W. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc brak podstaw do egzekucji zwrotu należności oraz nadmierną wysokość tych kosztów. Pozwany podniósł przy tym zarzut naruszenia zasad współżycia społecznego.

Sąd ustalił, co następuje

Umową stron z dnia 7 października 2008 roku nr DN.3040-UE- (...) „o dofinansowanie projektu w ramach programu operacyjnego kapitał ludzki” pozwany pozyskał ze środków U. E.kwotę 21 000 złotych na realizację jednego z projektów w ramach E. F. S.. Kwotę środków unijnych powód wypłacił pozwanemu.

Decyzją z dnia 30 lipca 2010 roku Minister Rozwoju Regionalnego orzekł o zwrocie tej kwoty powodowi, uznając niewłaściwe wydatkowanie przyznanych środków.

Wobec braku dobrowolnego zwrotu kwoty dotacji, powód skierował należność do egzekucji administracyjnej.

Naczelnik Urzędu Skarbowego W.-M. przeprowadził we wrześniu 2014 roku skuteczne postępowanie egzekucyjne z rachunku bankowego pozwanego, uzyskując wraz z odsetkami kwotę 21 238,10 złotych. Z tej kwoty organ egzekucyjny potrącił kwotę 1 062,36 złotych kosztów egzekucji.

Zgodnie z § 13 ust. 6 umowy stron koszty te winny obciążać pozwanego. Wobec powyższego, powód wezwaniem do zapłaty z dnia 24 kwietnia 2015 roku zażądał od pozwanego zwrotu potrąconej kwoty w terminie 14 dni. Termin po odebraniu pisma przez pozwanego upłynął w dniu 18 maja 2015 roku. Powód kwoty żądanej od pozwanego nie otrzymał.

/Dowód:

-dokumenty:

umowa stron wraz z aneksem i załącznikami-k.7-18 akt, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego W. M. do powoda-k.19 akt, polecenie przelewu-k. 20 akt, wezwanie do zapłaty z dowodem odbioru-k. 21-23 akt, uchwała Sejmiku Województwa (...) -k.24-27 akt/.

Sąd zważył, co następuje

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów, zawarte w aktach sprawy, przedłożone przez stronę powodową, których autentyczności i wiarygodności pozwany nie zakwestionował.

Roszczenie pozwu jest całkowicie zasadne.

Pozwany w odpowiedzi na pozew, do której nie złożył żadnych wniosków dowodowych, w pierwszej kolejności podniósł, iż nie jest prawdą, iż przyznane środki zostały przez niego niewłaściwie wydatkowane.

W przedmiotowej sprawie zarzut ten jest jednak merytorycznie chybiony. Obowiązek zwrotu kwoty dofinansowania przez pozwanego wynikał bowiem z prawomocnej decyzji administracyjnej z dnia 30 lipca 2010 roku. Pozwany mógł kwestionować treść tej decyzji jedynie w toku tamtego postępowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie ma możliwości ani nie jest władny, aby kwestionować prawomocną i już wykonaną decyzję ówczesnego Ministra Rozwoju Regionalnego, wydaną kilka lat wcześniej.

Podobnie ocenić należy podniesiony przez pozwanego zarzut nadmiernej wysokości kosztów egzekucji. Sąd w przedmiotowej sprawie nie jest organem badającym zasadność naliczonej wysokości kosztów egzekucyjnych. Pozwany winien był odwoływać się od tych kosztów w toku postępowania egzekucyjnego. Kognicja Sądu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do oceny roszczenia pozwu w świetle przepisów prawa cywilnego oraz treści łączącej strony umowy.

W świetle § 13 ust. 6 umowy stron, pozwany zobowiązał się do zwrotu udokumentowanych kosztów podejmowanych wobec niego działań windykacyjnych. Bez wątplenia, powód wykazał dowodami z dokumentów zarówno konieczność takich działań-pozwany nie zakwestionował faktu, iż zwrot kwoty dofinansowania nastąpił z jego strony dopiero w wyniku przymusowej egzekucji administracyjnej. Powód wykazał także wysokość tych kosztów- naliczonych i pobranych przez Urząd Skarbowy W. M..

W tej sytuacji, zasadność roszczenia powoda została ponad wszelką wątpliwość wykazana zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Całkowicie chybiony jest w tym momencie także zarzut pozwanego, iż powód naruszył w przedmiotowej sprawie zasady współzycia społecznego, po myśli art. 5 kc. Przeciwnie, działania powoda jako instytucji publicznej, w przedmiotowej sprawie cechowało ściśle przestrzeganie zasad wynikających z przepisów prawa i umowy stron. To pozwany, będący spółką kapitałową prawa handlowego, a więc profesjonalistą przyjął i rozporządzał środkami unijnymi w sposób sprzeczny z przeznaczeniem. Sąd nie może bowiem kwestionować w tym zakresie ustaleń innego, zakończonego postępowania, także administracyjnego. Tak więc, jeżeli w toku realizacji umowy stron doszło do nadużycia prawa, to bynajmniej nie ze strony powoda.

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 353 § 1 kodeksu cywilnego zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem w całości.

Sąd zasądził odsetki w wysokości ustawowej od zasądzonej kwoty od pozwanego na rzecz powoda od dnia następnego po dniu określonym w wezwaniu do zapłaty jako termin spełnienia świadczenia, zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 i 2 kodeksu cywilnego. W tym dniu bowiem pozwany jako dłużnik znalazł się w zwłoce z zapłatą kwoty świadczenia.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów sądowych, obejmujących zwrot opłaty sądowej, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, po myśli art. 98 § 1-3 kodeksu postępowania cywilnego.